

The background of the cover is a surreal illustration. At the top, a woman's torso is visible, wearing a red bikini top and a necklace. Below her, a man's face is shown in profile, looking down with his hands clasped in a prayerful or contemplative gesture. The scene is set against a backdrop of intense orange and yellow flames on the left. In the lower right, a lion is depicted lying down, looking towards the viewer. In the lower left, a small silhouette of a person is running across a dark, flat landscape under a bright, hazy sky.

ХРИСТО КАЛЧЕВ

**СЪНЯТ
НА
УМОРЕНИЯ ЛЪВ**

Вулгарен роман

ХРИСТО КАЛЧЕВ
СЪНЯТ НА УМОРЕНИЯ ЛЪВ
ВУЛГАРЕН РОМАН

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Престъплението ли е единственият мотив за обединение на Балканите? — мислеше Козела, гледайки партньорите си. Сърбинът Моимир Барич и македонецът Константин Дарделев играеха билиард в залата на хотел „Елион“ в Атина, а българинът с молдовска самоличност Йон Марин — Козела пиеше кафе на бара и слушаше английската емисия на радио „Атенеум“. Всичко разделяше балканските народи: история, география, политика; въпреки че езиково, културно и типологически бяха напълно еднакви, единствено престъпността можеше да ги вплете в съюз и те тримата бяха доказателство за подобно на пръв поглед невероятно твърдение.

Моимир и Константин се бяха харесали на мига, като споходени от любов, имаха си доверие и сега, далече от преследвачите си, се забавляваха от сърце. Играеха билиард с високи залози и с цялата страст на темпераментните си натури, напълно забравили своя шеф, наблюдаващ ги от бара с почуда и умиление.

Беше неделя, осми юли, десет и половина сутринта, а на единадесети през нощта трябваше да получат оръжеен товар на пристанището в Пирея от Хауки Исламболи и да го предадат на Виктор Бут или, както се наричаше от няколко години, Булат Варо.

Трудна и извънредно опасна работа, еба мама му! Козела допи кафето, поръча водка „Сталичная“, минерална вода и отново потъна в шибаните си тревоги. Беше се заклел да действа само и единствено от дистанция, но в този екстрен случай не можеше да остави момчетата сами. Фрегатата „Еквус“ на световната организация „Грийн пийс“ трябваше да натовари петдесет сандъка с автомати „Калашников“ на пристанището Порто Нуово в Дахомси, сто гранатомета, сто базуки и десет ракетни установки в Дакар, Сенегал, един тон амуниции в Казабланка, Тунис и да пресече Средиземно море на изток от Малта, на път за Пирея.

Всяка крачка на Исламболи беше смъртоносен риск, но и всяка телефонна връзка също, така че би било и лудост, и глупост да се

мисли, че до единадесети през нощта нищо не го заплашва. Гърците, търговци по природа, бяха много чувствителни към всяка контрабанда, която накърнява джоба им, затова и службите „Портконтрол“ и „Харбър мастер“ всяваха ужас в армс- и наркотрафикантите. Козела беше купил някои от тях, но нямаше гаранция, че не са го предали на властта. Мразеше гърците и не забравяше популярната им поговорка: „Всички болести идват от ядове, всички ядове — от гадове!“

Това наистина ще бъде последната акция с мое участие! Залогът беше огромен, рискът не по-малък. Ако оръжията стигнеха до Виктор Бут и дрогата, изпратена от него до Исламболи, Константин Дарделев-Перо Пора и той щяха да си поделят 30 милиона долара, сума, достатъчна за оттегляне в пенсия и за много по-алчни гангстери от тях, „балканските федералисти“.

Козела се усмихна горчиво, когато радиото привлече слуха му. Новините идваха от София.

* * *

— Кой е Сретен Йосич, Моимире?

Сърбинът онемя.

— Сретен... — сграбчи го за ръката. — Откъде знаеш това име, за бога!

— Убиец? Наемен убиец? — остро попита Козела.

— Убиец да, наемен — не. Ние да не би да сме монахини, Козел?

— Аз със сигурност не съм — тихо, но злобно каза Козела. — Вие двамата ще трябва да се изповядате другаде. Познаваш ли Сретен Йосич? Да или не?

— Сигурен ли си, че не е Йозич? — обзет от паника попита Моимир.

— Не, разбира се. Нямам никакви лингвистични претенции. Радио „Атенеум“ съобщи, че известен наемен убиец на Аркан, с присъди в Холандия, Швеция, Сърбия и бог знае къде още, е бил арестуван в София. Готвят екстрадирането му в Хага.

Моимир Барич се отпусна на стола, повече — срина се.

— Той е, Козел — произнесе с крайни усилия сърбинът. — Не само че го познавам, от брат ми е по-близък. Трябва спешно да го

измъкнем от софийския пандиз.

Козела махна с ръка, после не хареса жеста си и сложи пръст пред устните си.

— Започвай да пееш, капитане! Твоят брат е в пандиза, не в мисията на Майка Тереза.

* * *

Някъде из дебрите на мозъка си Козела пазеше една мисъл на Чарлз Дарвин. На въпроса: „Кое е най-страшното животно?“, великият, отричаният, презираният, но незабравим баща на еволюцията бе отговорил: „От дивите — клеветникът, от питомните — ласкателят.“ Нужни му бяха дълги години, за да прозре намигването на великия англичанин. Запомни този текст като еталон за глупост и не се свенеше да го цитира с ирония. На човек, пък бил той и медицински идиот, бе трудно да си представи как вълкът се опитва да всее раздор между лъва и тигъра, а още по-невероятно му изглеждаше, че един расов жребец би хвалил неземната красота на двугърбата камила пред някаква си костенурка. С времето обаче проумя думите на Дарвин. Полошо — изпита логиката им на собствения си гръб.

Моимир го извади от празните мисли.

— Сега е моментът да докажеш, че си генерал от вътрешните войски. Козел — истерично, със сопранов фалцет изкрещя той.

Старият артист почувства нервни тръпки по кожата, учестено дишане, напрежение в очните ябълки, но мълча дълго, брой до сто, преди да каже:

— След пълен доклад, шумадице. Не пропускай нищо. И най-дребните детайли могат да се окажат решаващи.

Сретен Йосич се оказа светило в областта на гангстерите. Близък приятел на Аркан, един от „тигрите“, той държеше дрогата в Западна Европа. Беше връстник на Моимир. Ценяха го високо заради безразсъдната му смелост и липсата на милосърдие. Грубата грешка на Сретен беше, че се прочу като показан изстребител на наркоконкуренти, но и на полицаи. „Покорният на съдбата умира като роб!“ — беше мотото на Сретен Йосич, ала гордостта му беше изиграла лоша шега.

— Ще го измъкнеш ли, Козел? — унило попита Моимир.

— Поне ще опитам — каза Козела и набра телефона на Лазар Лазов — Аса.

* * *

В София случаят „Сретен Йосич“ беше шлагерът на деня. Полицията бе натрупала извънредни позитиви заради залавянето на издирвания от десетина години бандит. Арестът беше и сензационен, и шумен; поне три европейски правосъдни системи бяха поискали екстрадирането на „Йоза“, с какъвто бандитски прякор той беше известен в белградския ъндърграунд. Пазеха го като държавен глава в неизвестен арест; не допускаха никого до него, най-малко журналисти, и чакаха Министерството на правосъдието да вземе решение за съдбата му.

— Ще се добера до него — каза Аса. — Симулация... единствено от болницата на МВР може да „хване крака!“

* * *

На 11 юли в 16,30 часа Аса се обади. До акцията в Пирея оставаха няколко часа. Полицията не се бе хванала на пристъпите на мигрена, които Сретен Йосич се бе опитал да разиграе в килията. По личната заповед на младия мачо, генерал Бойко Борисов, сръбският бандит беше прехвърлен в НСлС, охраната удвоена и поверена персонално на шефа на НСБОП. Нищо не им оставаше, освен да чакат разхлабването на полицейската хватка.

* * *

Срещата трябваше да се състои в 23,30 часа на „Петролпорт“, Пирея, но влуден от необяснимо чувство за тревожност, Козела промени и часа, и мястото. Спря фрегатите в открито море, нае яхта в Атина и заобикаляйки Пирея, започна да командва операцията. Нито

Дарделев, нито Барич знаеха какво става, още по-малко — къде. Много рискове имаше за преодоляване. На първо място, да открие като прилеп на сонор фрегатата. Тъмнината беше пълна, всеобхватна и всепоглъщаща. На север, зад гърба му, се виждаше градското зарево на Атина, но скоро катранът на нощта щеше да погълне и него. Яхтата имаше достатъчно мощни прожектори, за да разкъса нощта, ала само паникьосан аматьор би ги запалил. Следеше компаса и курса единствено с помощта на алкалния фенер. След един час обаче щеше да започне лутането.

* * *

Беше 4 часът сутринта на 12 юли, когато срещна фрегатата „Еквус“; в 6,30 наркотикът беше на борда, оръжията прехвърлени на йеменската яхта „Пехла“ и всеки пое по пътя си. В 10,30 го прихвана „Харбър мастър“, претърси лодката и го освободи. В 11 излезе на пристанището, мина през стотина полицаи, неговите платени агенти го бяха предали, както можеше да се очаква, в Гърция „честната дума“ не означаваше нищо. В 12 часа влезе в бара на хотел „Емон“ и завари партньорите си в прединфарктно състояние. Козела им намигна и се отпусна на бара до тях.

— Къде беше, Козел? — попита глухо Моимир. — На порт Пирея имаше полицейска засада.

— Още висят там. Ще ме хванат за кура. Не забравяйте, че преди да стана разбойник, бях ченге. И то добро ченге. От най-добрите.

— Не разбирам — каза Коста Македонец.

Козела поръча водка, запали цигара.

— Купихме капитан Ставрос и бригадата му. Той не знае откъде идват мангизите и кой ги дава. Може само да предполага. Така ли е?

— Да — каза Моимир. — Парите са пари, д'еба мама му. Има ли значение кой ги дава?

— Не, но количеството е решаващо. Ставрос отваря митницата на една цена, а после я затваря на двойна. Загрявате ли?

— Той ли ни изпържи? — попита Коста.

— Естествено. Европол използва фондовете на най-тежките банки в Европа. Достатъчно е един от митничарите на капитана да им

светне, че на порта ще се разменя дрога срещу оръжие и да назове каква сума иска срещу часа и мястото.

— Значи онова лайно Ставрос ни изпържи? — попита Моимир, започнал да разбира изметта. Той беше добър войник, честен бандит, въпреки абсурда на това твърдение, ала недотам умен и можеше да стане лесна плячка, ако не се командваше изкъсо.

— Точно така.

— Ще го убия — изпъшка сърбинът. — Още утре ще го очистя.

— Не — кротко каза Козела. — Не още. Ще му дойде времето.

— Този гад ни прееба с трийсет милиона долара, Козел — обади се Коста. — Това не са пари за семки.

— Опити се да ни преебе, пичове. Неслучайно ви казах, че бях добро ченге. Операцията, която трябваше да протече на порт Пирея, проведох два часа по-рано в открито море. Ставрос да си ебе майката, аз не съм правен в гъз.

ВТОРА ГЛАВА

Все пак Моимир Барич застреля капитан Ставрос, но властите и полицията приписаха убийството на организацията „17 ноември“. Подозрителен по природа, Козела не можеше да бъде сигурен до каква степен тази информация се базира на невежеството или е тенденциозно „присвиване“ на истинския килър.

Чисто беше пипал Моимир. Пресрецнал бе капитана на входа на пристанището и маскиран като рокер, беше профучал покрай него. Ставрос беше убит с един-единствен куршум в тила, най-вероятно през заглушител, и мотоциклетистът беше изчезнал много преди разстрелът да бъде открит. По-късно полицията беше намерила „Сузуки 250“, рокерски екип, но нито една следа от стрелеца.

„17 ноември“, що за фантом беше тази терористична група?

Флора, мис Хелън Бърнс и Коста Македонеца пиеха кафе на бара до басейна, Козела слушаше новините в бункера си и рееше поглед над пристанището. Беше 20 юли, но все още 9,30 сутринта и жегата поносима. След два часа нямаше да може да се търпи. Както няма свършени хора, така няма и свършен климат — помисли той, ядоса се на празното философстване, стана и слезе при басейна. Бъбриха празни приказки, после Флора отиде в кухнята да помага на майка си. Хелън извика Осип за поредния урок по английски и мъжете останаха сами.

— Йон, харесва ли ти Хелън? — попита Коста.

— На мен? В какъв смисъл? Приятно момиче... Може би малко притеснено.

— Флора не ти ли каза?

Козела разбра, но предпочете да се направи на разсеян.

— Жена ми няма тайни от мен, Коста.

И Македонеца изплю камъчето.

— Трета нощ Хелън спи при мен. Флора разбра веднага. Редно е и ти да знаеш.

Козела му се усмихна приветливо.

— По-добър избор от Габриела, Пор.

— И ти нямаш нищо против?

— Ти си пълнолетен мъж, копелдак смахнат. Ако ти трябва благословията ми, имаш я.

Козела мина зад бара, извади лед, наля си водка. Мълчаха известно време, после той попита:

— Какво знаеш за „17 ноември“, Пор?

— Предимно вестникарска информация. Леви терористи и политически фанатици. Появиха се по време на хунтата, но действат и до днес.

— Моимир е свитнал Ставрос. Пресата си мие ръцете със „17 ноември“. Ако терористите решат, че са преебани, може да ни припари под краката. Търси начин да влезем във връзка със „17“-и.

— Трудна задача, Козел.

— Знам, Пор. Обади се на Моимир. Кажи му, че съм бесен. Само в кенефа може да ходи без мое изрично разрешение! — Козела отпи и му се усмихна отново. — Търси „17“-и, момче. Знам, че е много трудно, а и рисковано. А колкото до Хелън... Ако някой ден решиш да се жениш и ни поканиш с Флора за кумове, ще бъдем поласкани.

* * *

Козела беше построил привидното си благоденствие в центъра на много опасен триъгълник: Алкалай в Москва, Исламболи във Валета и Виктор Бут някъде из дебрите на Судан. Достатъчно пари беше направил с тяхна помощ. Разумът му подсказваше, че трябва да се оттегли, но интуицията му на див звяр нашепваше друго. Не бива и да мисли за покой, докато някой от тях е жив. Печелиш, ако играеш в тим. Откажеше ли се, всеки от тях щеше да си поиска обратно парите. „Изушаване!“ Този израз беше широко популярен сред българските мафиоти, а смисълът му — прилаган безмилостно. Алкалай, Исламболи и Бут имаха армии, той — не. Да, ама без пълководци армиите щяха да се превърнат в обезглавени хидри, а той — не.

Смъртни присъди за Морис Соломонович Алкалай, един от великите сабри на съвременен Израел, за принц Хауки Исламболи — пълновластния господар на Александрия в Египет, и на „self-made

ман“-а Виктор Бут, полуруснак, полутаджик, но син на два от най-безмилостните народи в света. Това романтика ли беше или глупост? Каквото и да предполагаше в навечерието на петдесет и първата си годишнина, Козела най-напред трябваше да си е отговорил на този въпрос, чувстваше го с кожата си. Чувстваше, повече — знаеше и единствения отговор на загадката: докато тези тримата бяха живи, той беше техен роб.

Козела добре помнеше стария сръбски виц за „трилемието“. Селянин имал да връща пари на съседа си. Седял, потънал в мисли, на камък. Така го сварил един непознат. „Какво ти е бе?“ — попитал непознатият. „Имам трилема“ — отговорил длъжникът. „Какво е това?“ „Имам да връщам пари на Перо — започнал разказа си длъжникът. — Отивам у тях. Няма го. Жена му върти баница, върти дупе... Гледах, гледах, па свалих гащите, вдигнах ѝ полата и върти... Да, ама Перо си идва, сваля гащите и, нали се сещаш, върти мене. Така от понеделник до сряда.“ „Добре де, разбрах, че се въртите, но не разбрах какво е това трилема?“ Угриженият човечец отговорил тъжно: „Тръгнал съм за Перо, но не знам какво искам: да му върна парите, да въртя Перовица или Перо да върти мене. Е те това е трилема!“ Козела беше в подобна ситуация. Какво точно искаше? Да бъде един от асовете на подземния свят, да живее като анонимен еснаф, побягнал панически от всички възможни мафии и репресивни машини, или да избие тези, които знаят кой е Козела, и да заживее като Ага Хан на един благословен от Бога остров. Трябваше да реши този ребус възможно най-бързо или да се оглежда ту за полицаи, ту за „изкушители“. Сам не можеше да реши този проблем. Беше споделил живота си с Флора. Според християнския ритуал — „за добро и зло, в радост и мъка, докато смъртта ни раздели“! Да, време беше Флора да научи всичко за мъжа си.

* * *

— Генерале?

— Кажи, Ас.

— Аз съм в Анталия. Трябва да те видя. В София се отваря пробойна.

Ебал съм ви майката, нещастници! Без мен не можете да си обършете гъза! — избухна вътрешният бяс на Козела. Мълча, колкото да преглътне раздразнението си, после успокои глас и каза бавно:

— Забрави Турция. Ще се видим на първи август в хотел „Фекъд“ в Хомс, Сирия. Дотогава не ме търси!

Изключи телефона. Флора го чакаше долу, до басейна.

* * *

После реши друго. Беше 21 часът. Вечерята беше свършила. Старата молдованка Нина бе отишла да приспива внука си Осип. Хелън и Коста се бяха преместили да пият на вътрешния бар. Козела каза на Флора:

— Ела в бункера. Тази нощ ще прекараме в разговор.

— Мама те дразни, нали, Йон? — попита лудналата от напрежение Флора, когато се затвори в бункера.

Козела я целуна между очите и внимателно я сложи да седне на канапето.

— Нищо подобно, моето момиче. Ни най-малко. Нямаме общ език и общуването ни е трудно... Това е временно. — Козела й наля уиски, взе водка за себе си и седна. — Майка ти не вярва на очите си. Толкова е втрещена от всичко наоколо, че има чувството, че сънува.

— Повече, Йон — не е сигурна, че е жива! Омъжена дъщеря, внук в колеж, мъж скала... Много е за нея... Ще я разбереш ли?

— Да. Ще свикна, Флора. Майка ти няма нищо общо с този разговор.

Кръвта отново изтече от главата ѝ. *Колко ранимо животно е човекът, д'еба мама му!* — помисли умилен старият професионален убиец Козела, преди да стане и да се премести до жена си на канапето. После запали цигара, отпи. *Излочи Средиземно море.* И каза кротко:

— Сега те моля да не ме прекъсваш, моето момиче. Когато свърша, заедно ще вземем решение. Каквото за теб, това и за мен... а и за всички около нас. Както казва Александър Дюма-баща в „Тримата мускетари“: „Един за всички, всички за един!“

* * *

За първи път в своя половинвековен объркан и кървав живот Козела свали маската:

— Родих се в отвратителна беднотия — започна той, но усети, че се самосъжалява, и бързо смени подхода. — Баща и майка селяни, поминък никакъв, амбиции много. Бях силен, див... Но сега, като връщам лентата, не и глупав за момче, родено в село Лесидрен, Троянско, и поради биографията си осъдено на невежество и унижителна бедност. Не ми харесваше такава перспектива и не се подчиних на никаква измислена предопределена съдбовност. Бях добър ученик, без да полагам усилия, и перфектен атлет по даденост...

Козела продължи с низ от разкази за мъртъвци. Беше се оженил и развел. От брака му се бяха родили две момчета. Мъртви. Беше работил за Нерон Вълка — бащата на българската мафия. Мъртъв. За брат му, Калигула Бесния, отдавна гниец в земята. За сестра им Катя, или Месалина, както я наричаха под сурдинка; за мъжа ѝ, за Пентхаус, или нелегалния щаб на ЦК на БСП. Мъртви. Разказа ѝ за Тодор Такев-Теди, за Марко Архидяконо, за десетките явни или анонимни поръчки, които приемаше или от алчност, или по принуда. За походите си в Сърбия, за Аркан, а после и за целия валс из Балканския полуостров. Брюнетка по рождение, Флора слушаше като албинос. Тъмните ѝ очи бяха кални, бялото мораво. Бюстът ѝ трепереше като шестбалово вълнение. Малко по малко ужасяващият път на мъжа приближи до срещата им в хотела на Тирана. И в един момент, когато разказът — изповед вече стигна Тирана, Флора скочи, наля си уиски, седна до него и каза прегракнало:

— Избий ги, Йон! Моля те, скъпи. Не оставяй жив никой, който може да посегне на спокойствието ни. — Сложи длан на коляното му, извърна глава и се взря в очите му. — Ако ти не успееш, аз ще ги разкъсам... — Очите ѝ бяха скални минерални образувания. — Трябва ми цел. Имена и адреси. Ако си уморен, Йон, аз ще довърша работата.

ТРЕТА ГЛАВА

Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде

Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, тъй и на земята; насъщний хляб ни дай днес... Но понеже ти не ни го даваш, а ние сами си го взимаме, стой си горе на небето и си еби майката! Ние ще се оправим, както си знаем...

Ясно ли ти е, Господи? — мислеше Козела, нападнат от ужасно сърцебиене. Умирам ли? — дишаше той като риба на сухо, сигурен, че и този път ще покаже среден пръст на съдбата. Жегите ме съсипаха на този шибан остров!

Козела събра сили и се вдигна от леглото. Една водка или ще ме освети, или ще ме утрепе!

Предстоеше му да вземе най-важното решение. Флора беше изказала на глас това, което подсъзнанието му нашепваше: „Ако остане жив макар и един човек, който знае кой си, Козел, ти ще бъдеш роб до гроба си.“ Загледан тъпо в скалата в североизточната част. Козела се опитваше мислено да подреди заплахите според могъществото на възможностите им. За Москва, ФСБ и Алкалай предпочиташе да не мисли, а и щеше да бъде наивно да рипне „по случайност“ в гнездото на осите. Ако трябваше да мисли сериозно, България беше основната му грижа.

Козела отпи петдесет грама на екс, доля чашата, взе лед, запали по инерция цигара и загуби съзнание. Беше 2 август, 12 часът на обяд, 32 градуса на сянка. Той беше получил инфаркт, както щеше да разбере девет дни по-късно в интензивното отделение на американската болница „Мърси“ в Мегало Кастро. Току-що беше навършил 51 години.

Козела стоеше на сянка под кипариса в двора на болницата, когато от дъното на алеята се зададоха Флора, Осип, Перо Пора и Хелън, но зад тях се надигаше напрегнатото, като че ли притеснено лице на Тигъра Барич. Нищо необичайно, това бяха единствените хора,

с които общуваше, по-интересното беше, че до тях крачеше непознат мъж с вид на актьор от сапунен сериал и наперена пружинираща походка на бивша спортна звезда.

— Мараба, Йон — започна Коста. — Запознай се с Иван Стоянов-Блинда. Изпраща го полковник Лазов от София.

Козела се намръщи.

— Защо? — попита глухо той.

— За Деян Дяков — отговори наперено Блинда и го ядоса още повече.

— Не помня такъв човек — каза Козела.

— О, не може да бъде — възкликна Блинда, — това е най-страшният артист в България.

— Разказвай!

— Историята е дълга.

Блинда огледа Флора и Осип.

— Пред тях ли?

— Не. Ще ни оставят сами! — Това беше заповед и посетителите му се оттеглиха незабавно. — Започвай да пееш, момче.

— Наричай ме Блинд.

— Започвай да пееш, Блинде... Основното. Искam имена и ситуации.

— Добре. — Блинда седна на стола срещу него. — Дяков е бивша барета. После минава при мутрите. Извършва няколко убийства и си извоюва име на непоколебим силов играч.

Козела се отнесе. Помнеше този период. Още беше ченге и в сводките срещаше често информации за някакъв български килър в Средна Европа, но после онзи се беше оттеглил или временно прекратил мокрите си дела.

— Козел?

— Кажи.

— Слушаш ли ме?

— Този тип уби една жена и шестима висаджии в Прага и Будапеща, нали?

— Точно така. Започна ли да загаряваш кой е?

— Не още, продължавай.

— За две години и половина Дяков изчезва, лежи в немски пандиз, но избягва да говори за този период.

В Германия такъв срок дават само за дребни кражби — помисли си Козела, ала не го прекъсна.

— След като се връща в София, се свързва с Васил Илиев и ВИС 1, но остава самостоятелен играч. Ясен ли съм?

Козела кимна.

— Продължавай, Блинд. Добре познавам този период.

— Знам, Козел. Ще стигнем и до теб, но разказът е дълъг. Уморен ли си?

— Не, слушам те.

Блинд запали цигара, намести се удобно, кръстоса крака и продължи:

— Дяков създаде междинна структура между ВИС и СИК. Нещо по подобие на американския „Мърдър Инкорпорейтид“, който в трийсетте години на миналия век създаде Лучано и повери на Алберт Анастезия... Помниш ли?

— Да.

— Дяков успя да ги заблуди, поне в началото, че ще обслужва и двете групировки, ала заработи за своя сметка.

— Ти къде си в този пъзел, Блинд?

— Няма ме още, но ще се появя скоро. Имай търпение. Козел.

— Продължавай — каза Козела с прикрит яд.

— Около Дяков се въртят две барети, които са сформирали свои наказателни бригади. На власт обаче е СДС, а Дяков има глупостта да притисне за пари Христофор Събев. Светулката, както е по-известен, писва в МВР и Бонев погва Дяков. По това време в София избиват няколко руски гангстери...

— Дяков?

— Първоначално полицията приписа тази кланица на теб, Козел, но всъщност Дяков ги избива и се скри в Сърбия. Мълвата твърди, че в Белград си го свързал с Аркан.

— Не е вярно.

— Така твърдят.

Козела поклати глава.

— Пред вратата стои един от хората на Аркан. Можеш да го питаш. Никога не съм срещал Деян Дяков. Ни в София, ни в Белград... Никъде.

— Както и да е, Козел. Това не променя нищо. Аркан го убиват и властта в Земун поемат Милорад Лукич-Легия и Сретен Йосич-Йозда. — Блинд се усмихна подкупващо. *Знам повече, отколкото си мислиш*, говореше спокойната самоувереност на този млад мъж. — Следиш ли ме, Козел?

— Внимателно... Очаквам твоето появяване.

— О, да, предстои. Земунският клан поръчва 600 килограма хероин от Колумбия. Пратката пристига на Солунското пристанище. Косьо Самоковеца я прекарва през митническите си канали, складира я край Благоевград и дава иширет в Белград. Дяков прихваща съобщението и на пожар се прибира в София. Появявам се и аз. Дяков ме праща с една от бригадите си да гепим пратката. Преебахме охраната на склада, двама от тях — в преразход...

— Ти ли, Блинд?

— Да, лично аз. Докарах хероина в София. Дяков се боеше, че сърбите ще се оплачат в Меделин и у нас ще дойдат и колумбийски килъри, и земунски вършачи...

— Вършачи?

— Новото име на наемните убийци. Ползва се за заблуда на полицията... Дяков издаде заповед стоката да се разпродаде бързо на половин цена, а на МВР да се подхвърли, че тази кражба е твоя работа, Козел.

— Аз отдавна съм извън играта.

— Но си легенда, господин генерал. Името ти се споменава със страхопочитание и до ден-днешен. Затова и четирите центъра решиха единодушно да пратят вършачите след теб.

— Знаят ли къде съм?

— Ще стигна и дотам, Козел. Имай търпение... Дяков ми повери пласирането на стоката...

— Чакай малко, Блинд. Говориш за четири центъра. Какво имаш предвид?

— СИК, ВИС, Дяков с „Мърдър Инкорпорейтид“ и голямата тройка около „Амбасадор“, но за тях ще говорим след малко. Събрах големите пласъори от улицата и им раздадох пратката.

— Поименно?

— Едва ли ги знаеш, Козел. Ти се „изнесе“ отдавна. Разхвърляхме стоката, отчетохме се и — о, ужас! — Сретен Йосич се

появи в София. И на децата веднага би им станало ясно защо. Всичките световни полицейски централи го търсят, той у нас ходи по кръчми и барове и души като хрътка. За първи път виждах Дяков уплашен. Веднага удвои охраната. Изписа два бронирани джипа. Навсякъде му се привиждаха сърби и колумбийци.

— Шубето било голям страх, а? — попита Козела, наясно с отговора.

— О, да. Ти още не си посегнал на Нерон Вълка, на Пентхаус, на Доди Беров и дори Карамански продължава да се изживява като „кръстник на мафията“.

— Вестникарска ламбада.

— Така е, Козел, но той беше смъркач, пьянка и склонен към самозабравяне.

— Значи аз още действам в България.

— Да. По това време създават СИК.

— Помня тези години...

— И те те помнят, Козел. Още треперят, когато се спомене името ти. Кирил Цочев говори ли ти нещо?

Козела се опита да открие тази „птица“ в спомените си, но напразно.

— Не.

— Ако някой беше близък на Дяков, то това беше именно той. Останаха приятели дори когато Цочев отмъкна 100 000 долара от ВИС 2. Тогава Нерон го разкри, изпочупи му кокалите и го изхвърли, а Дяков го прибра при себе си.

— Много години минаха оттогава, Блинд.

— Вярно, но ако не ти припомня някои събития и артисти, няма да схванеш какво имам предвид.

— Добре, слушам те.

— Нерон извика Дяков във ВИС за обяснение във връзка с Кирил Цочев. Дяков отиде уплашен, но се върна курназ. Викал на Нерон: „Не пипай Киро! Ако искаш война, ще си я получиш!“ Отиде си, но се намеси ти, Козел, и Дяков отърва кожата. Ако Нерон беше останал жив, с Дяков беше свършено.

— Защо? Не съм засичал този Дяков никъде през цялото време.

— Защото знаеше, че работиш за Нерон, и бягаше от среща с теб като дявол от таман.

— Ясно — кимна Козела. — А ти къде беше?

— Навсякъде, Козел. Във ВИС 1, във ВИС 2, в СИК, при Дяков в „Мърдър Инкорпорейтид“. Само при теб не съм бил — в Ескадрона на смъртта.

Козела се усмихна криво и се изправи.

— Кой знае за Ескадрона, Блинд?

— Всички, които трябва да знаят. Сега аз тръгвам. Ще продължим утре. Лекарите ме предупредиха да не те уморявам повече от час.

Козела го спря с ръка.

— Чакай, Блинд. Защо откровеничиш с мен?

— Не бързай, господин генерал. Ще разбереш всичко, но бавно... Все още имаме време.

— Последен въпрос: от кого бягаш, Блинд?

— Поръчан съм от всички босове... Затова потърсих връзка с теб. Ти си последната ми надежда.

Блинд стана от стола, обърна се и излезе.

Флора завари Козела със зареян поглед в двора на болницата.

— Йон?

— Повикай доктор Маврос. Прибирам се вкъщи, Флора.

— Но...

Никакво „но“, скъпа, повикай доктора. Повече работа тук нямам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На другия ден Козела изпрати Моимир Барич да доведе Блинд на обяд. Флора, сервираше им на отделна маса под един от кедрите, се оттегли.

— Записваш ли ме, Козел? — попита Блинд.

— Не. Не пиша роман, а реша ли, нито ще откриеш бръмбара, нито можеш да предприемеш нещо, ако случайно се натъкнеш на него.

— Ще решиш ли? — попита усмихнат Блинд.

— Не.

— Благодаря, Козел. Ти си най-големият пич на всички времена.

— Заеби комплиментите. Как разбра за Ескадрона?

— Първо чух мълвата, под сурдинка, разбира се... После ти започна мокрите поръчки. Тогава вече нямаше място за съмнения.

— Какво знаеш за мен, Блинд?

— О, много неща, но не съм сигурен кое е истина, кое е легенда.

— Пиеш ли?

— Вече да... и пуша. Нямам нерви, Козел. Живея в някакъв екшън филм и отдавна съм на лекарства.

— Дрога?

— Засега се въздържам.

— Какво да ти наляя?

— Уиски... Ти пиеш водка, нали?

— До инфаркта, да. И сега ще пия една малка. Наздраве!

— Наздраве, Козел.

— Очакваш ли нещо от мен, Блинд?

— О, да... Ще ти стане ясно на края на разговора какво.

— Аз не съм здрав, Блинд. Инфарктът е сериозна работа!

— Ще говорим на края, генерале.

— Не ме наричай генерал. Отдавна не съм на служба.

— Генералът никога не е бивш, Козел. Като негъра, проститутката и комуниста.

Беше ред на Козела да се усмихне.

— Наричай ме, както искаш. Откъде ще започнем днес?

— Искам, Козел, да ти нарисувам истинския портрет на Деян Дяков.

— Давай.

— След конфликта с висаджиите Дяков увисва без пари и с неустановено положение. Натискат го ежедневно: „Щом сме във война с ВИС, трябва бързо да се влеем в СИК!“ Дяков отначало се дърпа: „Аз съм самостоятелен играч“, ала в крайна сметка безпаричието го принуждава да отстъпи. СИК вече е конструиран, но му дават право да запази структурите си.

— На подчинение в СИК?

— Не, Козел. Личната армия. Започва поголовен грабеж на луксозни коли — марките ти са известни, само в София около тридесет лимузини било за откуп, било завинаги.

— Познавам и други крадци — обади се Козела.

— О, и аз. Още в началото на деветдесетте години ограбват няколко от крупните иманяри и натрупват добри пари. Истинският възход започва, след като ти отстрани Нерон.

— Което само по себе си означава смъртен конфликт с ВИС и СИК едновременно?

— Точно така, Козел — каза Блинд, като си даде вид на приятно изненадан. — Загряваш от половин дума, генерале. Означава тлееща омраза, която предстои да избухне. Ала в онзи период смъртта на Нерон предвещава златните години за СИК. Повечето бригади на ВИС минават към СИК до един момент, когато артистите от висшите етажи заповядват: „Стоп! Калигула е добър вожд. Ще запазим ВИС непокътнат.“ Идва времето на Косьо Самоковеца.

— Тази птица я помня, някога беше охрана в хотел „Самоков“.

— Така беше. Нерон работи там по същото време. Косьо не е борец, дори не е спортувал. Нерон обаче харесваше такъв тип хора. Имаше цял отбор нещастници около него. Косьо се издърви дори на Дяков. С охраната си наби един от близките приятели на най-страшния човек сред гангстерите.

— Теб?

Блинд онемя.

— Не. Защо мислиш, че съм близък приятел на Дяков?

— Защото го мразиш в червата си. Такава омраза се поражда само след много близко приятелство.

— Прав си — каза Блинд след дълго мълчание. — Но моят случай е малко по-различен. Ще разбереш накрая.

— Чакай, Блинд. — Козела беше казал, че ще пие само една малка водка, но когато чашата му остана празна, си наля сто грама и сипа уиски на госта си. — Дотук говорим само за бандити. Време е да минем и на полицаите... Или по-точно — на бившите барети.

— Дълга и опасна тема, Козел.

— Знам, но иначе тази изповед е излишна. Почини си, пий, изпуши си цигарата и се готви да рисуваш портрета на оня фукльо Бойко Борисов.

Този разговор се отлагаше два дена. Блинд живееше в хотела на пристанището под фалшива регистрация, уредена от Лазар Лазов — Аса, но Козела реши, че е рисковано да се мотае из пристанищните кръчми. Шансът да го открият на Крит беше минимален, но все пак съществуваше. Блинд се пренесе при него въпреки мълчаливото несъгласие на Флора. Решението беше негово, а това означаваше, че не подлежи на обсъждане. Най-после разговорът се състоя.

Бяха отново под кедря и пак пиеха, когато Блинд се обади:

— За да разбереш Бойко Борисов, трябва да познаваш Румен Николов-Пашата.

— Знам го, Блинд. Беше в отряда на баретите. После мина към СИК.

— Не, създадох „Аполо Болкан“. Помогна им един мъж, който няма нищо общо с престъпния контингент — Стоян Хранов, шеф на спортния клуб „Левски“. „Аполо Болкан“ е дело на Пашата и Кимбата. Помниш ли тези имена?

— Да.

— А бай Добри, Акулата, Пелтека, Алчо Трактора?

Козела поклати отрицателно глава.

— Всички излязоха от баретите и минаха на другия бряг. По това време Бойко Борисов правеше тъкачни цехове. Пашата му подхвърляше по някой и друг обект. Приятели са и до днес въпреки различния социален статус.

— С други думи, генерал Борисов е мутра?

— Не, Козел, просто е верен приятел на Пашата и някои други босове. Убийството на Кимбата вбеси Пашата.

— Той е една от причините да ме потърсиш, нали, Блинд?

Блинд се усмихна с всичките си зъби.

— Знаеш тримата поръчители. За последния не сме говорили още.

Заваля дъжд, изви се лятна буря. Козела се почувства уморен.

— Ще дремна час-два, Блинд. Като се съберем отново, ще искам отговор на два много съществени въпроса: кой си ти, господин Блинд, и какво искаш от мен? Имаш ли отговорите, продължаваме. Ако не, още сега можеш да хващаш пътя.

Блинд кимна.

— А как се добрах до теб?

— Знам от моите хора в София. Аз им казах да те пратят на острова. Направи си сметката, съсредоточи се и се готви за тежък разговор.

Флора го чакаше, седнала до леглото му.

— Уморяваш се, Йон. Не е разумно в твоето състояние.

— Чувствам се добре, скъпа. Поне не забелязвам никакви сърдечни смущения.

— Защо отлагаш нашия разговор, Йон? Искам да знам имената на враговете ти... и адресите им.

Козела я целуна в устата, прекара ръка през кръста ѝ и я придърпа върху леглото.

— Искам те. Флора. Луд съм за ласките ти... Но май още е рано.

— Ще бъде престъпление, любов моя. Ще му дойде времето. Кога ще проведем оня разговор?

— Скоро, сега имам друга работа.

— Колко време... той тип?...

— Колкото трябва, мойто момиче. Бъди спокойна и любезна с него. Той е тук, за да търси закрила, и не е опасен за Осип и теб... Остави ме да дремна и приготви вечеря. Пищна вечеря с всякакви напитки. Македонец, Шумадиец и Блинд ще вечерят с нас.

Козела се събуди по тъмно. Масата беше сложена и гостите бяха насядали около нея.

— Съжалявам, Блинд. Ще продължим утре с кафето.

ПЕТА ГЛАВА

— Започвай да пееш, Блинд! — заповяда Козела.

Младият убиец издържа на напрежението, което разбираше, че е умишлено.

— Козел, подготвил съм се предварително за въпросите ти. Има един проблем... Ще го чуеш ли?

— Казвай.

— Ако не ме изслушаш, каквото и да ти кажа, ще бъде като скърцане с пирон по ламарина.

Козела едва си сдържаше нервите. От една страна, Флора го притесняваше с притаената си паника, от друга, не можеше да откаже контакт на Ескадрона, от трета, беше започнал да харесва този млад килър, или вършач, както бяха започнали да се наричат наемните убийци в шибаната България, отдавна превзета от бандитите.

— Да минем по твоята рецепта, Блинд — тихо, миролюбиво каза Козела. — Ала нали знаеш какво ще стане с теб, ако злоупотребиш с гостоприемството ми и установя, че ми губиш времето.

— О, да, господин генерал. Аз съм мъртвец. Дошъл съм при теб да се боря за живота си.

Козела не пиеше кафе. Жегите го уморяваха жестоко и ако наистина искаше нещо, то беше разни дребни бандитчета да не се мотаят между краката му, да не тревожат жена му и Осип, който без съмнение щеше да бъде негов син и до гроб свързан с личната му биография. Глупава мечта, така е, и той от дълги години знаеше, че е невъзможна. През тези трийсетина секунди, докато се взираше в очите на Блинд, осъзна, че всъщност мъртвецът е той, а срещу него стои млад човек, който се бори панически да не го последва по пътя към ада.

— Внимавай, Блинд! Навлизаш в дълбоки води!

— Нащрек съм, господин Милетиев. Знам предварително, че ако не ми повярваш, ще умра бързо с контролно удавяне.

— Страх ли те е от мен, момче? — като че ли разсеяно попита Козела. Всъщност беше изключително съсредоточен и в добра форма. Инфарктът беше отшумял. Или не беше достатъчно мощен, или природата му на убиец беше показала среден пръст на великия телеграфист Господ Бог.

— Да, Козел. Аз съм кълбо от нерви дори когато употребявам прякора ти. Заклевам се в майка си: нямам друг избор. Ако не ме приемеш, съм мъртъв.

— От теб зависи как да стане това.

— Ще стигнем до истината. Имаш ли време?

— Не бързам за никъде. Разчитам на интуицията ти, Блинд. Злоупотребяваш ли със стария кокал, който любезно наричаш Козел, сърди се на себе си. Ясен ли съм?

— О, да!

— От следващите ти думи зависи съдбата ти. И не ми одаквай!

— О, да. Ще одаквам и на смъртното си легло, генерале. Навик. Лош, но неизлечим. Да се върнем на действителността. Възразяваш ли?

— Действай!

— Един човек знае къде си, как се казваш, името на жена ти, сина ти, адреса. — Блинд наплюнчи устни, събра кураж и продължи: — Знае дори колежа, където учи Осип, и клиниката, която те върна в живота.

— Кой? — попита Козела с вид на човек, очакващ да получи маловажна или почти досадна информация.

— Деян Дяков!

— Е, и?

— Затова съм тук, генерале. Започваме да ядем лайното.

— Досега имитираме торта гараш.

— Досега обаче! Слушай ме внимателно, господин генерал. Ако ми повярваш, Флора, Осип, Йон Марин и неговите полковници Моимир Барич и Константин Дарделев ще бъдат живи, ако ли не, човекът, който е пред теб, Блинд, Стрелеца в тъмното, ще легне в земята.

— И?

— Дяков замина за „Лайден холладит“, но с клетвена декларация, че като се върне, ще даде адреса и новата ти самоличност.

— Кому? — попита Козела, като почувства учестен пулс в гърлото си.

— На босовете.

— Защо?

— Козел, ти си легенда. Всички гангстери в България знаят кой прати в небесата Нерон, Калигула, Пентхаус и останалите... Да споменавам ли имена?

— Не.

— Един човек в България изпитва панически ужас при мисълта, че си жив, а Дяков му внушава, че е следващата ти цел.

— Кой?

— Без имена, Козел... Твоят вършач е пред очите ти.

ШЕСТА ГЛАВА

— Оцеля, момче. Аз не се кълна, нито давам честна дума, но ти оцеля. Дяков бяга от страх.

— Да. Сърби и колумбийци му се явяват на сън. Тресе го нервата. Ще стои в Холандия, докато не разчистим терена.

— Тогава да му идем на гости, Блинд?

— Трябва да ти кажа цялата истина, господин генерал.

— Слушам те.

— Дяков знае, че си на остров Крит. Но иска да изтъргува тази информация.

— Откъде знае, че съм тук?

— Ченге от Ескадрона на смъртта. Анонимно. Знае, че си претърпял пластична операция, и не е сигурен дали ще те познае. Но казал: „Без глава да го видя, по походката ще го позная.“ Това са негови думи.

— Не съм заставал на пътя на новите босове.

— Но имат параноя на тема „Козел“. Дяков им внушава, че Петър Петров (Пепи Амигос) и Иван Тодоров-Доктора са ти предложили един милион долара да ги светнеш. Решиха да се застраховат и дадоха същата поръчка и същата сума за теб.

Изненадан, Козела подсвирна.

— И вършачът си ти, Блинд?

— Да, аз.

— И си тук, за да изпълниш поръчката?

— Не, Козел. Ако те убия, в София ще ме ликвидират или те, или Лазар Аса ще отмъсти за теб.

Козела изглеждаше разсеян и уморен, но мислеше трескаво.

— Дяков ще умре, Блинд, но ти ще бъдеш „фингърът“.

— Какво значи „фингър“?

— Човек, който показва с пръст жертвата.

— Ясно... Кога тръгваме?

— След няколко дни... Трябва ми време да уредя документи, маршрути и други подобни... Почивай, Блинд. Яж, пий, прави каквото искаш... Аз отивам да си върша работата.

СЕДМА ГЛАВА

В един августовски вторник четирима непознати излетяха от Мегало Кастро в Крит и кацнаха в Атина. Пасажерите бяха Козела, Блинд, Перо Пора, или Константин Дарделев, и Тигъра Моимир Барич.

В Атина Козела въпреки медицинската забрана взе полет на „Ал Италия“ за Москва за среща с великия сабри Морис Алкалай, а останалите трима — „Суис еър“ за Амстердам, където щяха да го чакат в хотел „Тюлип“.

Хората на Алкалай посрещнаха на летище Шереметиево бившия генерал от МВР, КГБ, ФСБ и т.н. Иван Милетиев и го откараха в хотел „Россия“, където пред водка и хайвер вече го очакваше човекът, който ту беше негов сътрудник и дори приятел, ту го съдеше на смърт и беше негов ексекUTOR. Козела обаче можеше да се справи със задачата си само ако поискаше помощ от сабри, друг начин нямаше. Всъщност Козела се нуждаеше от достъп до документалните ателиета на ФСБ, а Алкалай беше единственият ключ за вратата на най-прецизната фалшификаторска лаборатория в света.

В Мегало Кастро и Атина температурата беше убийствена, от 40 градуса по Целзий през деня до 27 — 29 нощем. В Москва обаче беше около 20 и Козела се почувства по-добре и по-млад.

Използва резервацията си, изкъпа се в кристалната вана на апартамента, облече костюм „Джаспърс“, обу суперскъпи поенкаре „Бруукс“, избра клубна вратовръзка „Ротери“ на Фере и взе асансьора за ВИП ресторанта на хотела. Беше три часът следобед, залата, наречена „Кристална“, беше почти празна, ако не се броят трите тройки охрана на генерал-полковник Морис Алкалай и той самият, очакващ го на отрупаната с лакомства и питиета маса.

Когато Козела тръгна срещу него, сабри стана да го посрещне, целуна го по славянски, прегърна го и каза в ухото му:

— Добре изглеждаш, копеле! Никой не би казал, че скоро си прескочил трапа.

— Благодаря, Морис — отговори също на английски Козела. — Отдавна не сме се виждали, но често мисля за теб.

— С отвращение? — Морис го погледна и се засмя сърдечно. — Седни, старо. Ти си истински „сървайвър“, а аз винаги съм ценял твоята порода.

Козела седна, наляха му двеста грама водка в кристална чаша, който знае дали не беше от времето на Романовите, напълниха му по една чиния с черен и червен хайвер и персоналът се оттегли.

— Какво те води във великата съветска империя, Козел? — попита усмихнат Алкалай, вдигайки чаша за на здравица.

— Нужда от помощ, сабри. Бъди здрав. Ти си един от тримата на тоя свят, които са в състояние да ми помогнат.

— Говори, Иван. Щом си потърсил мен, няма да те питам кои са другите двама.

Беше август 2002 г., сряда следобед.

* * *

В събота сутринта Козела взе редовен полет на „Дъч еърлайнс“ от Москва за Амстердам. Пътуваше с истинското си име Иван Милетиев. На летището го посрещна Коста Македонца. Козела му предаде новите легитимации: на „сърбите“ — Дарделев и Барич, и на „руснака“ — Иван Стоянов-Блинд. В документите имаше шофьорски книжки, кредитни карти и резервации.

Коста се върна в града, а Козела влезе в ресторанта на аерогарата да обядва и да изчака полета си от Амстердам за Атина.

В седем часа Йон Марин кацна в гръцката столица, в девет — в Мегало Кастро, в десет Флора го посрещна в дома им. Лицето ѝ грееше, но ръцете ѝ трепереха.

— Изглеждаш чудесно, Йон! Да вярвам ли на очите си?

— Така и се чувствам. Флора. Не е нужно да вярваш. Достатъчно е да ме обичаш, момиче.

* * *

Вечерта беше измислена от художник. Виолетово небе, кобалтово море и всички цветове на дъгата, пръснати в изумрудена растителност. Облечен в къси панталони и сандали, с черни лещи на очите, боядисана в черно коса и едноседмична брада „небритос“, Блинд се надяваше, че видът му е неузнаваем; той такъв и си беше, особено за иначе подозрителните престъпници в спокойния свят на град Лайден.

Седяха на различни маси. Двамата „сърби“ на една, той, „руснакът“ — на друга, на маркизата, в пълния с туристи хотел „Хенриета“. Очакваха появата на Деян Дяков. Блинд щеше да го посочи на килърите, да плати сметката, да прекоси площада пред хотела и да вземе такси до Амстердам. Той имаше билет за полет в полунощ от Холандия за Атина.

Половин час по-късно Дяков се появи в компанията на Кирил Цочев и две жени. Слезе по стъпалата на хотела, но докато прекосяваше маркизата и обръщаше гръб, Блинд отиде при Коста Македонец, каза:

— Русият мъж, по-дребният е Дяков.

После изчезна в тълпата.

„Сърбите“ тръгнаха след двойките, разделиха се и скитайки като любопитни туристи, добре огледаха бъдещата си жертва.

Дяков не усети нищо подозрително и продължи разходката си из града.

На другия ден същата компания се връщаше от центъра, а „сърбите“ се разплащаха на рецепцията на „Хенриета“. Двамата вече бяха платили, когато забелязаха Дяков. Те се сбогуваха учтиво и пресрещнаха компанията във фойето. Дяков застана пред тях и Моимир Барич изстреля три куршума от своя „Смит енд Уесън“ в сърцето и гръдния кош на българина, Константин Дарделев — един контролен в главата. Дяков падна мъртъв. „Сърбите“ използваха паниката на придружителите му и излязоха от хотела, заобиколиха маркизата, яхнаха предварително купеното сузуки и необезпокоявани потеглиха.

Един час по-късно излетяха с Ка Ел Ем от Амстердам.

* * *

Вестта за разстрела на Деян Дяков „гръмна“ още на следващия ден в София. Гангстерите бяха сигурни, че това е дело на Козела, но радостта и облекчението им бяха толкова големи, че нито му се сърдеха, нито се въздържаха от бурно веселие с дрогиране и безпаметно напиване.

ОСМА ГЛАВА

— Ас?

— Кажи.

— Сигурен ли си?

— Да. Беше издал бърлогата на Деян Дяков. Наложил се да го отсвиря.

— Лично?

— Когато е възможно, използвам чужд труд.

— Имаш ли предположение?

— Не. Ще го спипам, Козел. Благодаря. Знаеш, че предупрежденият е въоръжен.

— Действай, Ас. Пипай бързо, че тая къртица може да направи непоправими бели.

— Имаш думата ми, шефе. Скъся ли го с една глава, ще ти светна.

— Добре. Как си?

— Бива ме още. А ти?

— И аз. Какво става в София?

Аса се засмя гърлено.

— Знаеш, мине ли лятото, стихва и „ловният сезон“... О, чакай, Козел... Току-що съобщиха, че Деян Дяков е гушнал чемшира... Честито!

— Лешояд! — престорено сърдито го смъмри Козела. — Чисто?

— Информацията е по международния обмен. Не споменават други имена. Ще научиш от новините на сателита „България“.

— Добре. А засега това е всичко. Ще чакам новини от теб.

* * *

Козела сънуваше тъп еротичен, почти порнографски филм, когато мобилният телефон го извади от унизителната роля на жиголо.

Беше Коста Македонец.

— Къде сте? — попита Козела.

— Събрахме се — отговори Коста, без да уточнява къде. Старият боец знаеше, че са в Атина.

Козела взе душ и излезе на двора, където Флора пиеше кафе, ядеше смокиново сладко и се бореше с английската граматика.

— Защо не спиш, скъпа?

— Нервно ми е. Ти спа ли?

— Сънувах еротичен сън — усмихнат каза той. — За жалост не с теб.

— Мръсник! — опита се да влезе в тона му Флора. — Аз съм ревнива тигрица.

Козела се огледа.

— Къде са другите?

— Гостува някакъв американски цирк. Осип помъкна Хелън и майка ми. Представлението е от седем.

Козела погледна часовника. Още нямаше пет и половина. Флора беше изпразнила къщата, за да остане насаме с него. Отдавна й дължеше „онзи“ разговор, а сега май наистина трябваше да го проведат. Усмихна й се подкупващо.

— Страх ли те е, Флора?

Жена му поклати глава.

— Не. Давя се от бяс, Йон. Готова съм да прегриза гърлото на всеки, който посегне на дома ни.

— Това е моя грижа, момиче.

— Ти ме върна в живота... Не само мен, а и сина ни, и майка ми. Няма да позволя на никого да използва болестта ти и да посегне на твоя живот.

— Не съм болен, скъпа. Уморен съм, навлизам в старостта... Инфарктът беше предупреждение.

Флора се премести до него.

— Научи ме да стрелям, Йон. Моля те...

Козела се замисли. Няма да й се наложи да воюва, но щом това шибано умение ще я направи по-уверена — защо не.

— Върнат ли се момчетата, ще накарам Моимир да те обучи. Не можеш и да мечтаеш за по-добър инструктор от него.

— Къде са те? Страх ме е да те попитам...

— Тази нощ ще бъдат тук.
— И Блинд?
— Да... и тримата.
Флора увехна като лале.
— Страх ме е от това момче, Йон.
Козела я прегърна през рамото.
— Блинд ме спаси. Флора. Предупреди ме, че София праща вършач... наемен убиец за мен.
Молдовката зяпна.
— Сериозно?
— Напълно — кимна Козела.
След кратко мълчание жена му промълви:
— Добре, ще се опитам да свикна с него. — След нова пауза продължи: — Колко време ще остане у нас?
— Сега не мога да ти отговоря... Едва ли дълго. Налей ми една водка, моля те.
Лека като скална лястовица. Флора скочи да изпълни желанието му. Поднесе на масата всичко необходимо и седна срещу него.
— Йон?
— Да, скъпа.
— Ще ми кажеш ли кои са истинските ти врагове. Всичко — имена, адреси, навици. Всичко!
Козела се усмихна тъжно.
— Не, скъпа. Никога не искам това от мен, но ще ти кажа четири имена. Ще ги запомниш ли?
Прехапала устни до кръв, Флора кимна.
— Ако се случат тревожни събития, поискай от Коста, Тигъра или от Блинд да те свържат в Москва с Морис Алкалай, във Валета — с принц Хауки Исламболи, в Хартум, Судан — с Виктор Бут, и в София — с Лазар Аса. Запомни ли?
— Да — разтревожено каза Флора. — Морис Алкалай, Хауки Исламболи, Виктор Бут и Лазар Аса.
— Браво, умното ми момиче! Това са приятелите ми, които ще те пазят от всякакви попълзновения. — *Боже, какъв лъжец си. Козел, трябваше да споменеш едно-единствено име: Джон Хакел и Цюрих — помисли си той вътрешно бесен.*

Към полунощ „момчетата“ наистина пристигнаха в къщата. Козела знаеше всичко, но все пак изслуша подробностите. Бяха само Блинд, Моимир и той. Коста се задоволи да поздрави, взе Хелън и хукна с нея из нощните заведения на Мегало Кастро. Флора, Осип и майка й отдавна спяха. Моимир описа надве-натри екзекуцията и се прибра в стаята, за да гледа по телевизията на живо процеса срещу Слободан Милошевич от Хага. Козела остана сам с българския „цветар“ Блинд, както той сам се наричаше с ужасяващо цинично чувство за хумор.

— Знаеш ли, че в София се е люшнал луд купон, Блинд?

— Май няма да има много опечалени пред гроба на Дяков?

Блинд се усмихна подкупващо.

— Искрено опечалени не, но тълпата ще е огромна. Ще присъстват всички, които се изживяват като престъпници в България.

— В това не се съмнявам, момче. Бил съм на няколко такива погребения.

— Предимно на твои лични жертви, нали. Козел?

И Козела се усмихна.

— Отговорът е нездравословен, още повече че ти го знаеш.

Наляха си питиета, запалиха цигари, мълчаха.

— Имаш ли семейство, Блинд?

— Жена и син на три години.

— Скрил ли си ги добре?

Блинд се усмихна криво.

— Поне така се надявам. Имаме уж джентълменско споразумение, каквото и да се случи, каквито и издънки да станат, да не посягаме на семействата си... Знае ли човек до каква степен ние, „цветарите“, можем да бъдем джентълмени.

Отново мълчаха дълго.

— Пари? Как си със сухото?

— Имам няколко недвижимости в София, но не мога да стигна до тях. Преди да ме прати при теб, Лазар Аса ми помогна да прехвърля 100 000 долара в атинския клон на „Райфайзенбанк“.

— Искаш ли да изтеглиш семейството си от България?

Блинд кимна.

— Щях да те моля за това, генерале.

Козела мисли дълго.

— Добре, дай ми адреса. Ще поискам услуга от ФСБ... Знаеш ли какво означава абривиатурата?

— Федерална служба безопасности... бившето КГБ.

— Да, ще ги дръпнат в Москва. Жена ти и синът ти, имам предвид. — Козела се втренчи в него: — Искаш ли да се укриеш с тях в Русия?

Блинд изглеждаше разочарован. Мълча доста дълго, преди да каже:

— Не можеш ли да ни събереш тук? Ще ти служа като стражево куче, Козел, ако спасиш семейството ми... Няма да ти досаждам, ще живея някъде под наем, но винаги на бойна нога, ако ти потрябвам.

Ред беше на Козела да пие и да мисли, но той май предимно пиеше.

— Добре, момче. Вече е късно, но утре ще започнем акцията. Ще уредя да издърпат жена ти и сина ти в Москва, да им подменят самоличността, а ти с новото ви фамилно име ще ги посрещнеш в Атина. Ще отнеме време, Блинд. Утре ще се снимаш за новите документи. Мутрата ти трябва да стигне, където трябва... Разбираш ли?

— Отлично, Козел... Благодаря ти много.

Старият артист се усмихна кисело.

— Знаеш ли, Блинд, прави ми впечатление, че вече не одакваш, а?

— Старая се, господин генерал — усмихнат и като че с вътрешно облекчение каза „цветарят“, когато мобилният телефон на Козела иззвъня.

— Да.

— Аз съм.

— Какво има, Ас?

— Сипах копелето.

— И?

— Мълчи като Жана д'Арк на кладата.

— Раздрусай го!

— И да го разчекна, ще мълчи. Корав шоп е копелето!

Козела мислеше трескаво.

— Пауза и отново, Ас. Трябва да научим кой освен скъпия покойник знае бърлогата ми.

Аса въздъхна в слушалката.

— Ще опитам, Козел, но се съмнявам. Най-добре е да го пратя в преразход.

— Не, Ас. Имай търпение. Ще пропее.

— Добре, шефе — унило отговори Аса. — Но пак ти казвам — горд, упорит, здрав шоп!

После прекъсна разговора.

— Случило ли се е нещо, Козел? — попита Блинд след дълго колебание.

— Гепили са вашата къртица в Ескадрона. Тоя, който е светнал на Дяков, че се крия тук.

— Супер! — възкликна младокът. — Ще черпиш!

— Рано е, а и едва ли ще стигнем дотам.

— Защо?

— Трябва да науча кой освен Дяков знае къде съм.

— Къртицата ще пропее... сигурен съм.

— Да, ама не пее. Лазар иска да го свитка!

— Да го раздруса.

— Разкъртил го е! Мълчи. Както Аса се изрази: „горд, упорит, здрав шоп“.

Лицето на Блинд засия.

— Да го наебат, Козел. Да му се изредят всичките! На болка се даяни, счупеното нараства, но смъртта е за предпочитане пред такова унижение.

Козела скочи като ударен с ток. Този „унизителен прием“ не беше известен по негово време, но може би щеше да свърши работа. Грабна телефона, избра Аса и му предаде дословно рецептата на Блинд.

Един час по-късно Аса се обади. Застрелял беше току-що „наебаната къртица“, но беше успял да се добере до необходимата информация. Местонахождението на Козела знаеха още двама души — и двамата бивши барети.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Козела, Моимир и Блинд слязоха в центъра на Мегало Кастро. Седнаха на терасата на кафетерия „Епимено“, докато ателието приготви снимките, после Моимир ги взе и отиде на пристанището, откъдето щеше да вземе ферибота за Атина. Когато останаха сами, Блинд попита:

— Какво следва, Козел?

— Рутинна процедура, момче. Интересно ли ти е?

— О, да!

Козела се усмихна приветливо. Блинд отново беше започнал да „одаква“.

— Ще предаде един плик на стюардесата... Барич имам предвид, на вечерния полет от Атина за Москва. На Шереметиево тя ще бъде посрещната от мои хора. Останалото не е твоя работа.

Мълчаха дълго. Блинд пиеше узо с маслина.

Козела — традиционната си водка. После младият гангстер наруши мълчанието:

— Благодаря, Козел.

— Спокойно, момче. Има време за любезности.

Отново млъкнаха.

— Козел?

— Кажи.

— Знаеш какви пари имам... Знаеш, нали? Аз ти казах.

— Е, и?

— Ще покрият ли разходите?

Козела се усмихна вътрешно.

— Блинд, искам да запомниш нещо простичко. Не ме прекъсвай!

— Козела сложи ръка на рамото му, както беше виждал висаджиите на Нерон да демонстрират близостта си. — Трима души знаеха къде съм. С твоя помощ знам кои. Единият е мъртъв. Не ти на мен, длъжник съм ти аз. Не ме прекъсвай, копелдак смахнат. — Свали ръката си, отпи от водката. — Твоите пари са си твои пари. Нямам нужда от тях.

Операцията по издърпване, прелегитимиране и транспортиране на семейството ти е моя работа. Твоята работа предстои после. Като си изпием кафето, ще идем да огледаме къщи за продан... Сега само ще изберем подходящата и ще я капарираме, но ще я купиш ти едва след като получиш новата си легитимация.

Блинд наведе глава и Козела млъкна.

— Какво има, момче?

— Не искам да те прекъсвам, но трябва да говоря.

— Говори тогава.

— С твои пари ли ще избираме имота?

— Да.

— Какво ще искаш срещу това?

— Същото, което направи в Холандия.

— В София?

— Именно!

— По-добре да лапна дулото, Козел. Тук ще умра веднага, там — в адски мъки и унижения.

— Ако те познаят.

— Мен ли? — Блинд се изсмя истерично. — Няма бандит, който да не ме познава в България, Козел! Аз съм Блинд... Лука Брази, ако си чел „Кръстникът“. Човекът за специални поръчки! Кавалерът на мокрите дела, който беше ужас за всички. И същите тия „всички“ решиха, че съм по-удобен мъртъв.

Козела отново върна ръката си на рамото му.

— Спокойно, адаш! Нямам намерение да те похарча. Една пластична операция, нови очни лещи и ти ще бъдеш неузнаваем.

Блинд зяпна.

— Кога ще стане това, Козел?

— След пет-шест месеца. Сега лешоядите ще бъдат заети с разграбването на Дяков. Ще воюват за кокала и Козела няма да бъде основната им грижа. Ще следим дистанционно тази битка, но когато примирието е налице, ще дойде нашият ред. Трябва да гарантирахме спокойствието, момче. И на твоего, и на моето семейство. Ясен ли съм?

— Аз ще бъда фингърът, нали?

— Да.

— А вършачите?

— Дарделев и Барич.

Блинд подсвирна.

— Ще се навият ли?

— Това е моя грижа.

Българският Лука Брази скочи и се скри в тоалетната. Петнадесет, двадесет минути... половин час. *Меча болест* — помисли Козела. Тази съмнителна диагноза навремето бе поставена на Мао Дзедун. Симптомите ѝ се обясняваха със стресово състояние, предизвиквано било от внезапен шок или панически страх, а реакцията се изразявала с внезапна, поройна диария.

Блинд все пак се появи. Лицето му беше като платно, ръцете и краката му трепереха. Самият Козел не един път беше изпадал в подобни състояния.

— Как си, Блинд?

— Стомахът... Сюргюн... Сигурно съм ял нещо кофти.

— Най-вероятно — напълно сериозно каза Козела. — Пий още една мастика. Анасонът стяга.

Козела повика келнера и повтори поръчката. Пиха, мълчаха, Блинд започна да възвръща цвета на лицето си.

— По-добре ли си, момче?

— О, да... Конвулсията мина... Както внезапно се яви, така и отшумя.

Козела кимна разбиращо.

— Мухата и Облака... — бавно и провлачено каза той. — Що за птици са тия вършачи?

— Комплексари, интриганти... Изживяват се като бандити, а всъщност са слуги на Дяков. Роби, които минават за близки на големия бос.

— Поименно... Мухата?

— Изключителен случай. Козел. Най-способният организатор на поръчковите убийства в България.

— Окей. Да започнем с него. Кой е той, Блинд?

Младият килър се облегна в стола, запали цигара, после каза тихо:

— Втриса ме, като се сетя за него.

— Тук сме само двамата.

Блинд се прекръсти мислено и започна да рисува портрета на Вършач №1.

— Висок, изключително як тип. Ужасява дори само с вида си. Има писклив, женски глас. Психолозите наричали това разминаване между глас и психика „вроден садизъм“, твърдеше Дяков. Селяндур! Крадеше дълги години, до появата на борците. Дяков току-що се беше върнал от чужбина и някой, не помня кой, го препоръчал.

— Ти вече работеше за Дяков?

— Не, още бях във ВИС, но всички, освен медиите знаеха за убийствата на Дяков и той се ползваше с респект сред „цветарите“. СИК беше още слаб, а ВИС — обезглавен, след като ти отсвири Нерон Вълка. Дяков започна да гради своя структура и повери на Мухата силовите бригади. Дяков направи опит да свитне Карамански, провали се и — „въз“, в Югославия. Мухата тръгна с него. Там се свърза със „земунците“ на Шиптър и Легия и Мухата получи първите мокри поръчки. Справи се и името му нашумя дори в София. Прокуратурата и ченгетата изчистиха Дяков и те се върнаха. Мухата вече беше ужас. Бяхме тримата — Облака, аз и той.

Блинд направи дълга пауза, допи си мастиката, размъти поглед, но продължи:

— Мухата домъкна врачанците и започнаха вършането. Не лично, чрез бригадите. Приписват му осемнайсет убийства, но всъщност са около четирийсет... Две отгоре, две отдолу — все в гъза. Ако взема молив и лист, ще ги изброя точно и поименно.

— Без значение, Блинд, аз не съм прокурор.

— Нито аз следовател... Алчен! За мангизи е готов да заколи и дете като гергьовско агне. Мразен от всички, но не му пука... Или не разбира, че жестокостта и алчността му всяват ужас дори на тези, които го ползват за вършач.

— Ти не си ли същият случай? — тихо попита Козела.

Блинд поклати глава.

— Не, аз бях „механикът“ на Чарлз Бронсън, те — косачите и „бъчарите“, както ги наричат в Америка. Схващаш ли разликата?

— Продължавай, ще ти отговоря накрая.

Блинд поръча нова мастика. *Ще се напие!* — помисли Козела. — *По-добре... Как беше? „Ин вино веритас!“*

— Краят дойде. Козел! Трийсет милиона долара и кусур... Под ръководството на Дяков, с лакейството на Облака и с кръвта, пролята от Мухата и бригадата му, тия огромни мангизи са скрити.

— Къде?

— Еба ли му майката... Прав си, предстои война за наследството на Дяков... Но аз грохнах от умора... или се напих... Може ли да продължим утре?...

Козела кимна.

— Добре, Блинд. Утре сутрин ще потърсим къща за семейството, после пак ще се върнем тук. Този разговор е между нас двамата, нали?

— Разбира се, Козел.

— Тогава да тръгваме. И аз се уморих.

* * *

На масата под кедъра вечеряха скумрия в скурдуля сос, пиха родоско вино и слушаха Ерик Клептън. После Флора отиде да приспи Осип. Майка ѝ отдавна си беше легнала. На масата останаха Хелън и Коста, Барич, Блинд и той.

— Моимир, Флора има молба към теб. Иска да я обучиш стрелково.

— А ти?

— Не възразявам, въпреки че е рисковано.

— Пистолет?

— Започни с карабина... На открито. Аз ще ти покажа къде.

— Имаш го. Козел. В какво виждаш риска?

— Жена... — неопределено отговори той и стана. — Аз бях дотук... Лека нощ. Ще се видим на закуска.

* * *

Онзи сън се зароди тази нощ. Тясна наклонена улица във Велико Търново. Козела пие кафе сам на маса и с умиление наблюдава как млада елегантна майка поднася лъжичка по лъжичка сладолед в розовите устни на три-четиригодишното си момченце. Пролет...

Слънце грее... Птички пеят... Спокойствие! Детето става от столчето и застава на бордюра. Майката рови в чантата си, търси цигари, намира ги, но пръстите ѝ продължават да шарят. Сигурно ѝ липсва запалка. Козела става да ѝ услужи... В този момент от завоя се появява автобус и с грохот се спуска по наклона към тях. Момченцето се уплашва и хуква да пресича... Спъва се и пада. Автобусът връхлита. Козела вижда ужасените очи на шофьора. *Няма спиране* — говори погледът му. Гумата на моторното чудовище ще мине точно през вратлето на малкия. Тогава той скача като лъв, ръцете му сграбчват дрешките на детето, претъркулва се през рамо и се изправя с малкото телце на другия тротоар. Автобусът отминава с трясък... Прехапала устни, ужасената майка рони сълзи, но... на щастие.

Козела се събуди с трясък. Беше вир-вода от пот, но кой знае защо горд от себе си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато прегледаха регистъра на имотите за продан, Козела изтръпна. Къщата, която се подпираше в скалата на юг и от която го делеше една каменна ограда, се продаваше за жалката сума от 25 000 долара. Отидоха да я видят. Сградата беше боклук, руина, но мястото, около два декара и половина, потънало в дървета и храсти като джунгла. Козела купи къщата, без да се замисля и без всякакъв пазарлък, което озадачи, ала и огорчи критинянина, упълномощен да извърши сделката. На острова обичаха парите, но още повече обичаха надлъгването около окончателната цена.

— Това е коптор, Козел! — каза отчаяно Блинд. — Как ще въведа жена си в тази кочина?

— Купих мястото, момче. Тази барака ще изчезне до довечера.

Козела го заведе във фирмата, която беше направила неговия ремонт. Зарадваха му се като на месия. Те добре помнеха, че този клиент плаща кеш, без да се пазари, а в Крит, както и навсякъде по света, рецесията си казваше думата. Козела плати събарянето на постройката, изчистването на двора, дърветата обаче, най-вече кедрите и кипарисите, не пипнаха и с Блинд седнаха да разглеждат каталозите.

— Не се дръж като ошипана госпожица, Лука Брази — злобно каза той. — Не търси евтиното. „Евтино и качествено!“ е мечтата на идиота, приятелю. — За първи път го наричаше така и това не убягна от тренирания на интонации слух на Блинд. — Избери къщата, която ти харесва, и ще отговоря на нуждите на семейството ти. Не мисли за цената. Ще ти дам възможност да не останеш длъжник.

След двучасово колебание Блинд посочи двуетажен модел с басейн, патио и беседка от мрамор. Цялата сметка възлизаше на около 100 000 долара. Козела капарира строежа, фиксира тримесечен срок в договора и поведе Блинд към терасата на „Епимено“. Младият бандит вървеше като насън. *Всичко това с мен ли се случва?* — мислеше той и Козела го разбираше. Нямаше да му каже нищо унизяващо или

ободряващо, още по-малко какво му предстои, за да „избие“ току-що отпуснатия кредит.

* * *

— Кой е Облака, Блинд?

Отново пиеха на терасата, Козела водка, младокът узо, гледаха яхтеното пристанище там, долу, на триста метра под краката им, и слушаха крясъците на гларусите, единствения шум в този ранен следобед на Крит.

— Лигльо от добро семейство, но е гледал много екшъни и се изживява като гангстер. Има брат, но той не е интересен. Живее в сянката на Облака. Млад е — 73-и — 74-и набор, нещо такова. Много страхлив, на вид внушителен. Дяков го наричаше „крадеца — джентълмен“... Козел?

— Слушам те.

— Не мога... Знам всичко за Облака, знам му и кътните зъби, но целият треперя. Може ли да отложим разговора за довечера.

Козела го разбираше отлично. Знаеше какви чувства бушуват в бандитската му душа, но предпочиташе да водят неутрален, ако не конкретен разговор, вместо да слуша благодарствени словоизлияния.

— Добре, довечера. Нямаме бърза работа. И без това ни чака дълга, ленива зима... Доколкото критската може да се нарече зима.

Блинд въздъхна облекчено.

— Никой не е правил за мен такъв жест, господин генерал...

— Козел — прекъсна го той. — Блинд, ти не искаш да водим „оня“ разговор. Добре, разбирам те. Аз обаче не искам да водя „тоя“. Ясен ли съм?

Блинд се усмихна приветливо:

— Тогава да прием?

— Наздраве! — Козела вдигна чашата до очите си. — Късметлия копеле си ти, Иванчо. Избра честния подход и не сбърка. Иначе скумриите досега да са те направили гол скелет.

— Наздраве, Козел — вдигна узото си и Блинд. — Благодаря!

— Козел, чувал ли си за Венци? Ъндърграундът го познава като Бен Търпин.

— Да, беше човек на Нерон Вълка.

— Точно така. Той доведе Облака при нас. Всичко започна в „Ред бар“. Дяков е внук на бачкачи, Облака — на някакви интелектуалци. Дяков решава, че са една черга хора, а всички останали — тъпи убийци. Пълнеж, роби и стока, както се изразяваше самият той.

— Сродна душа, Блинд. Няма по-директна предпоставка за взаимно доверие. Извинявай, че те прекъсвам, но причината да те разбере и приема е същата. — Козела веднага съжали за думите си. — И не злоупотребявай с доверието ми. Рядко го правя.

Беше мастилена нощ със звездна карта. Всички спяха, луната беше залязла и освен някое и друго пролайване на куче никакъв шум не се чуваше.

— Добре те разбирам. Козел. Иначе щях ли да искам помощ?

Пиеха вино — студено, родоско. Блинд със смокини, той с маслини и козе сирене. Не му помогна да продължи... Все още беше разстроен от собствените си думи, но младокът не беше разбрал нищо от настроението му и уверено продължи разказа си:

— В бара става тази среща. Дяков идва с Мухата и Бен Търпин.

— СДС е на власт в момента?

— О, да. А това е златното време на руската мафия у нас. И Измайловската, и Солнветската бригада започват трайно да се настаняват в София и по морето.

— Участвах в тази война, Блинд.

— На страната на Нерон Вълка. Дяков обаче е самостоятелен играч на гангстерския терен и има нужда от мозъци. Мускулести идиоти има достатъчно, но умни копелета липсват. Дефицитът е страхотен...

— Знам с какви хора разполагат идиотите, Блинд.

— Естествено, затова ти казвам, че Облака коренно се различава от тях. Лорд между овчари. Кара скъпи коли, носи елегантни маркови костюми, държи се като джентълмен, но иска големи пари и знае, че те са единствено и само при нас.

— И Дяков му дава този шанс. Спри, Блинд. Почва да ми мирише на детска приказка. Действия и факти! С тази трогателна биография ще ме разплачеш, копеле смахнато.

Козела очакваше да го стресне с тази реплика и да прекъсне уморителния контакт поне до следващия ден, вместо това го развесели и го направи по-словоохотлив.

Последва обстоятелствен екшън. Дяков праща Облака да смачка някакви руски мафиоти. На вратата звъни форлойферът, човекът, който върви пред ударната група. Руснаците го убиват и се барикадират, а Облака носи трупа му до „Пирогов“. Така името му се появява в криминалните хроники. Дотогава е господин Никой. Връщат се Дяков и Мухата. Избиват руснаците и Облака от студент се превръща в престъпник. Един от отбора. Името му гръмва сред бандитите, започват да го познават от ВИС, СИК, „777“...

— Стига, Блинд. Познавам добре периода. Ще продължим утре в „Епимено“. И нещо важно, приятелю. Интересува ме периодът след потапянето на Козела. До утре.

Тази нощ спа като новородено. Събуди се с една мисъл: *Наистина ли Нищото е нищо, когато го наричат нещо?*

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Константин Дарделев и Хелън Бърнс се венчаха в критската православна църква „Св. Кирик“. Флора и Козела кумуваха в присъствието на оскъдни свидетели: старата с Осип, Тигъра и Блинд. След претрупването на ритуала побързаха да се скрият от недоброжелателни погледи зад високите зидове на Козела.

Утре сутрин Коста и Хелън щяха да заминат за Малта на сватбено пътешествие (тя мислеше така), а всъщност по работа (при Хауки Исламболи). С други полети, но също от Атина, щяха да заминат Моимир за Москва при Алкалай и Блинд за Хартум през Кайро при Виктор Бут, или Булат Варо, както се наричаше напоследък. Налагаше се момчетата да заработят огромните разходи, които му костваха, но утре... Сега беше време за непредвидено сватбено тържество и принудено веселие.

Всъщност се веселяха двама души. Хелън, която упорито не искаше да се раздели с крайно неудобната си булчинска рокля, и Осип — като всички деца и за него всяко тържество беше истинско, а затова и тържествено.

Беше в реда на нещата Хелън и Коста да заминават на другия ден, но че и другите двама хукват някъде по света, за Флора, която и без това бе нащрек, беше сигурен сигнал, че мъжът ѝ предприема масирана акция. Знаеше, че не бива да пита, но никой не можеше да ѝ забрани да се тревожи, а тя бе луда от тревога...

Майка ѝ, човек с опит, четеше по лицето на дъщеря си като по книга и се досещаше какво става с нея. Козела виждаше тревогите им и се дразнеше. Тигъра и Блинд мислеха за предстоящите акции и присъстваха формално на сватбата. Коста се опитваше да бъде младоженец — добър, щастлив, ласкав, а беше просто гангстер — подозрителен, напрегнат и лукав. *Д'еба и фалша* — мислеше Козела, — *всяко погребение би било по-искрено.*

На другата сутрин духна „драмодан“, както го наричат гърците. Този израз беше развален „лингва франка“, или левантийски език, и

означаваше „транс монтан“, през планински вятър, който духаше от север, прекършваше врата на бриза и ознаменуваше началото на зимата.

Зима нямаше. Сняг — още по-малко. Просто температурата падаше от 40 на 20 градуса и започваха дъждове и егейски бури.

Козела скучаеше. Сутрин закусваше със семейството си и до обяд слушаше новините от България. Новини нямаше или поне не бяха по неговата част. После отново хапваше, лягаше за час, час и половина. Отделяше време за стрелковите мераци на Флора и отново се прибираще в стаята си. Пак слушаше новини и пиеше... Залъгваше се, че пие малко, но пиеше много и всеки ден, после лягаше да спи и на другия ден отново същото.

Октомври изтичаше. Време беше момчетата да си дойдат, но те щяха да дадат „признаци на живот“ едва когато се съберат в Атина.

В София гангстерската война продължаваше, ала големите играчи бяха притихнали като зайчета в храсти. Стреляха се третостепенни бандити, полицията се задоволяваше да брои труповете за статистиката и водеше трогателната си битка с властовата корупция и митническата контрабанда. Разбира се, никой не ѝ вярваше, нито медиите, още по-малко онзи механичен сбор от хора, който за удобство наричаха нация.

На осми ноември вечерта иззвъня телефонът. Алкалай! Моимир Барич и семейството на Блинд току-що бяха излетели с редовен полет Москва — Атина. От самия Блинд обаче нямаше помен.

Козела се обръсна, облече тъмносин блейзър, бежови панталони, мека шапка „Хабик“, синя вратовръзка на бели точки, взе първия ферибот и потегли през враждебната, настръхнала морска шир за Атина. Ако всичко вървеше нормално, Барич щеше да лети три часа и половина, да загуби един час на терминала и още половин час от летището до хотел „Елион“ на булевард „Василиос“. Горедолу толкова време му трябваше и на Козела, за да стигне ако не преди него, поне навреме.

* * *

Къщата на Блинд беше готова, дори мебелирана. Козела я беше подредил на своя глава и по свой вкус. Все пак семейството му не можеше да живее между голи стени. Козела остана доволен от избора си. В къщата имаше всичко необходимо — без излишен просташки вкус, но и без скъперническа скромност. Оставаше да има и кой да живее вътре.

На пристанището в Пирея Козела купи пет фонокарти и опита да намери Виктор Бут в Хартум. Имаше пет различни номера, но можеше да го търси само по веднъж от апарат, без да използва една и съща карта два пъти. Хартумският телефон мълчеше. Козела захвърли фонокартата, взе такси и потегли за Атина. По негови пресмятания самолетът се беше приземил току-що на летището.

* * *

Най-напред видя Моимир Барич, после различи жената на Блинд, водеща за ръка детето. Козела махна слънчевите очила и вдигна шапката над челото си.

Моимир го забеляза, но като всеки опитен конспиратор не реагира. Наведе се, каза нещо на жената, ала като се изправи, очите му вече бяха мъртви. Хвърли ръчната си чанта встрани и рухна.

Козела не чу изстрела, но вече знаеше всичко. Беше стрелял снайперист със заглушител. Профи? Ако истинската цел беше той, а не Барич, снайперистът щеше да презареди и да опита отново шанса си. Разполагаше с няколко секунди, после щеше да избухне паниката. Козела нахлупи отново хабиката си, стрелна се в тълпата, грабна чантата на Моимир, мина зад жената на Блинд, която все още не беше разбрала какво се е случило. Каза ѝ на български:

— Вземи детето на ръце и тръгвай след мен! Веднага!

Като всяка гангстерска жена, свикнала да живее в страх и напрежение, тя бе научена да не задава въпроси и безпрекословно да се подчинява. Тръгнаха към изход „Ц“, откъдето при нормални обстоятелства щяха да вземат такси за центъра, но миг преди да стигнат въртящата се врата, Козела я избути в насрещния поток, който вървеше от изход „А“ към ВИП-а. Паниката пламна. Женски викове докараха полицаите, а това значеше, че шансовете на снайпериста да

повтори изстрела намаляват. Огледа се. Барич беше прострелян в тила. Работа на майстор? Държейки чантата на Моимир в едната ръка и лакътя на жената в другата, Козела се измъкна през фоайето и се огледа. Тълпи прииждаха и като че ли никой не мислеше да напуска летището... Поне от този вход.

— Върви спокойно — каза той. — Всичко е наред. *Нищо не е наред, д'еба мама му!* Това беше истината, но не беше за изричане. Не и в този момент. Влезе в стар мерцедес такси, но по интуиция вместо хотел „Елион“ на булевард „Василиос“ каза на шофьора:

— Порт Пирея.

* * *

Козела не се съмняваше, че документите са в чантата. В предсмъртната си агония Тигъра Моимир Барич му беше дал ясен знак. Самият той би постъпил по същия начин.

— Господине... — плахо се обади жената.

— Да.

— Къде е Иван?

— И аз бих искал да зная... Как се казваш?

— Ася. Детето — Васко... Васил.

— Довери ми се, Ася. Мъжът ти ще се върне. Ще те отведе на сигурно място. Там ще го изчакаме. Вие с Васко и аз с моето семейство.

— Къде е това?

— Остров... Крит. Чувала ли си?

— Да.

— Добре, моето момиче. Довери ми се. Знам какво върша.

Ася кимна мълчаливо и прегърна сина си през раменете. Козела отвори чантата. *Спи спокойно, брате сърбино! Изпълни достойно дълга си!* Както и предполагаше, новата самоличност на семейство Стоянови беше в плика с воден знак М. А., инициалите на Морис Алкалай. Блинд и семейството му запазваха малките си имена, но фамилията ставаше Дреков. Има ли такава фамилия в България?

Бяха на един час път от Мегало Кастро, когато Блинд се обади. Виктор Бут го беше изпратил с мисия при Хауки Исламболи във

Валета. Същата вечер щяха да вземат самолета за Атина.
— Директно в Крит! — каза Козела и подаде телефона на Ася.

* * *

*Кой уби Барич? УТБА, някоя от мафиите на Марко Милошевич.
„17 ноември“? Кой? Барич или той беше целта?... Тежки въпроси
вряха в главата на Козела. Отговор — никакъв!*

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

На 7 декември, неделя, в дванайсет часа на обяд Йон Марин — Козела и Иван Дреков-Блинд влязоха в ресторанта на хотел „Савоя“ в Цюрих. Полковник Джон Хакел вече ги чакаше на една от масите в полупразното заведение. На следващата сутрин Блинд щеше да постъпи в частната клиника на професор Гьотц за пластична лицева операция, а Хакел и Козела да останат сами и на спокойствие след близо две години пауза.

— Дължиш ми обяснения, Джон — каза Козела, след като представи младока и седна срещу Хакел.

Хакел кимна.

— Знам, Козел. Алкалай ти приписа убийството ми, но нямаше как да се намеся.

— Къде беше?

— Багдад. Дълга история.

— Мисия?

— Арест... Едва отървах кожата.

— Но ти си офицер от КГБ...

— Американски евреин и полковник от ЦРУ...

Козела се усмихна криво.

— Какво те спаси?

— Българската мафия.

— Лъжец!

— Не бързай със заключенията... Утре ще научиш подробностите.

Антракт? Какво е антракт, да му ебеш майката! Пауза между две мълчания.

* * *

— „Ню Йорк Хералд Трибюн“ публикува некролога ти, Джон?

— Некрологът на немския евреин Ханс Хакелман, нали?

— Да.

— Това е друг човек, Козел. Не само ти, но и Алкалай, и Виктор Бут... много хора се заблудиха. А това ми развърза ръцете... за известно време. Наградата за главата на Осама беше в сила. Имах сведения, че е в Багдад. За останалото сам можеш да се сетиш.

— Не съвсем... Осама, Багдад, българската мафия. Сложен пъзел, Джон.

— Не бързай, приятелю. Време е да видим твоя опериран бандит. Ще говорим, докато обядваме. Ще чуеш всичко, което те интересува, Козел, но не безвъзмездно.

— Каква е цената?

— Триъгълникът „Исламболи, Бут, Козел“.

— Охо! — Козела се направи на изненадан. — Искаш да влезеш в мръсния бизнес?

— Винаги съм бил вътре, Козел. Въпрос на гледна точка. Да вървим! Започвам да огладнявам.

* * *

Главата на Блинд беше бинтована така, че се виждаха единствено очите и устните му. Пушеше на балкона на стаята и рееше поглед из езерото.

— Как си, младеж? — попита бодро Козела.

— Не знам... Ще видим след една седмица.

— Болеше ли?

— Не, чувствам се странно... глупаво.

— Това чувство ми е познато. Изпитвал съм го. За добро е, Блинд. След една седмица и дяволът няма да те познае.

— За дявола не знам, Козел — унило, много унило звучеше момчето, — но жена ми с пълно право може да ми заяви, че не е омъжена за мен.

* * *

— Стигнахме до българската мафия, Джон.

Обядваха в пътен ресторант в Шпрайхенбах и не бързаха. Хакел беше със собствения си „Крайслер Ийгъл“. Козела — пасажер със свободно време в излишък.

— Вашите съмнителни връзки с Ирак са много стари, Козел. От времето на така наречения „износ на революция“.

— Добре помня тези времена — кимна той.

— Създавате предприятието „Кинтекс“. За любопитния поглед — „Кинкалерия и текстил“, за осведомения — „Износ на оръжия за Третия свят“. Обучаване на бойци във вашите страни.

— Знам.

— Знам, че знаеш. Рухна Берлинската стена, комунистите се разделиха на социалисти и демократи и започна големият грабеж. И това помниш, нали?

— Разбира се.

— Да, но кадрите ви останаха непокътнати. Както у вас, така и фундаменталистите, които създадохте на Изток.

Козела кимна. *Старата, позната, а и затова отегчителна приказка.*

— В багдадската тюрьма попаднах в ръцете на някой си полковник Ясин Рахман. Помниш ли такъв човек?

— Не.

— Той обаче те помни. Нещо повече — че работиш с Хауки Исламболи и Виктор Бут и обслужваш тяхната кауза.

— Как стигнахте до моето име?

— Мое дело, Козел. Разполагам с три правдоподобни легенди. Американски офицер от ЦРУ — отдел „Дръг Дипартмент“, американски евреин — офицер от Мосад, и немски офицер, вербуван от КГБ — контрол на агентите ни в Близкия изток.

— Първите две са смъртоносни.

— Да — усмихнат иронично, каза Хакел. — Затова избрах третата. Трябваша ми опорни точки. Нямах право да намеся Алкалай. Евреин, сабри, висш олигарх на съвременна Русия... Скandalът щеше да се превърне в цунами и тогава никаква сила на света не можеше да ми отърве кожата.

Козела разбра почти всичко.

— И ти избра триъгълника „Хауки, Бут, Козела“?

— Точно така. Помолих Рахман да се свърже с Бут. Той им обясни кой си, Козел, но им отказа всякакъв достъп до тебе!

Слава тебе, Господи! — наум помисли Козела, но каза:

— Знам къде е триъгълникът. Не знам къде е българската мафия. Хакел му се усмихна подкупващо.

— И аз не знам. Контактът ми с вашите бандити струва един милион долара. За твоя сметка, Козел.

Евреинът си е евреин!

— Скъпо струваш, кагебеецо!

— Приемаш ли цената?

— Не.

Хакел умееше да мени настроенията на лицето си като етапите на лятната буря.

— Повтори го, Козел.

— Отговорът е същият, полковник. Не! Но понеже съм ти длъжник... само две екзекуции преживях заради теб, ще ти дам възможност да си избиеш загубите.

— Как? — остро попита Хакел.

— В София.

— Подробностите?

— В София, Хакел. Уморих се. Плащай и да потегляме. Аз съм болен човек, полковник.

* * *

През нощта отново се зароди *онзи* сън. Младата жена с детенцето... Наклонената улица... Слънце, цветя, птички и автобусът отново се спуска с грохот надолу... И пак същият ужас в очите на шофьора, който не може да овладее машината и всеки момент ще прегази вратлето на малкия. Но Козела не е в същата форма. Това не е същият лъв от предишния сън... Скача наистина, но бавно, неловко, трмаво... Успява да измъкне момчето от връхлитащия автобус... Успява със сетни усилия, но разбива главата си в насрещния бордюр.

Козела излезе от сънния кошмар и седна на леглото. Трепереше, беше вир-вода от пот и главата му се цепеше по шевовите... *Що за*

идиотски сън, по дяволите? — помисли той, разтривайки слепоочията си. — *Що за знамение?* Легна отново, но посрещна изгрева буден.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Критската зима нямаше нищо общо с континенталната, камо ли с българската. Беше 6 февруари 2003 година, най-студеният ден на острова, а термометърът показваше 19 градуса по Целзий.

Малкият бандитски рай изглеждаше спокоен. Осип беше в колежа, баба му почти не излизаше от стаята си и Флора имаше много повече свободно време за него. Толкова, че на моменти на Козела му ставаше досадно и се измъкваше от грижовното ѝ опекунство под претекст, че е уморен или че го боли глава.

Хелън и Коста Македонец а имаха свой живот, предимно секс — ненаситен, безконечен, а когато не бяха в леглото, скитаха, хванати за ръка, из Мегало Кастро или ядяха октоподи и пиеха рецина в някоя от пристанищните кръчми. Единствено Блинд се въртеше около него, но предимно да попита: „Има ли нужда от нещо големият бос?“, и да се прибере недоумяващ в къщата си, след като е чул поредното: „Не още!“

Ася, жена му, и малкият Васко бързо свикнаха с острова и не бяха редки случаите, когато Козела я чуваше да пее български шлагери през оградата. *Дали да не избия врата — комшулук?* — минаваше му през ума, но засега отлагаше тази идея. — *Рано е. Нека Флора е инициатор на подобна стъпка.*

Джон Хакел го замести в триъгълника, но се пренесе от Цюрих в Амалфи, на Италианската ривиера. Швейцария беше щабквартира на всички световни шпионски централи и на „течение“, както се изразяваха тарикатите, а Амалфи срещу остров Капри беше първият достъп към Малта и египетския принц Хауки Исламболи, ключовата фигура или генералния принципал на колумбийските картели за Европа. Хауки имаше още едно прозвище, „бащата на кокаина“, а както е известно, това е дрогата на богатия.

Виктор Бут мълчеше там, в дебрите на Източна Африка, но Лазар Аса поддържаше връзка и с него, и с Козела. Каналът беше свободен и подсигурен, а това означаваше, че доходите са ритмични. *Аз съм в*

отпуск по болест — вътрешно развеселен си казваше Козела, правейки анализ на обстановката. — *Да, но този шибан отпуск все някога ще свърши и тогава ще се наложи да се върна в България!*

Имаше време, отлагаше за необозримото бъдеще тази необходимост, но знаеше, че предстои, и това несъзнателно го държеше нащрек.

Появата на Блинд го извади от тежките размисли. Момчето се задаваше по пътеката между кипарисите с ръце в джобовете и цигара в уста. Да, това беше Иван Дреков-Блинд, но само защото Козела знаеше, че е той. Срещу него вървеше млад мъж с друга физиономия и променена походка. Навремето първото му впечатление бе „любовник от сапунен сериал“, сега и физическият руснак, и търсената, а защо не и постигнатата агресия на тялото говореха за трениран командос във временен отдиш.

— Преча ли ти, Козел?

— Не, заповядай.

Козела пиеше бира на масата под кедрите и нямаше нищо против да сподели нечия компания.

— Ася и малкият заспах — неопределено каза младокът.

Беше два следобед. Абсолютно нормално време за сън на тази географска ширина.

— Ти защо не дремнеш?

— Сън не ме лови. — Блинд седна гъвкаво срещу него. — Къде е Флора?

— Играе пасианси на компютъра. Ще пиеш ли нещо?

— Да... Козел?

— Слушам те.

Наля му уиски, извади лед и се върна на мястото си.

— Знам кой застреля Тигъра.

— За Моимир Барич ли говориш?

— Да.

Козела настръхна.

— Чакай малко. Преди да ми кажеш кой е хитменът, искам да знам как научи името му.

Блинд кимна, отпи, мълча дълго.

— В София имам един приятел. Обадох се на Лазар Аса с молба да го пази от моите „поръчители“.

— През главата ми?!

Блинд продължи да кима.

— Той ми е като брат. Козел... Доверявал съм му жена си, парите си... Никога не ме е предал.

— Какво ме интересува това, момче! — кресна Козела, но бързо сниши тон. — Тоя твой брат знае ли къде си?

— Не, за бога! Кълна ти се, Козел. Не съм говорил с него. Обадох се на Аса.

— Продължавай! — тихо изсъска Козела.

— Преди един час говорих с Лазар. Коко Русия, така се казва момчето, лежи в „Пирогов“... с отрязани уши, нос, гениталии. Ръцете и краката му са изпочупени на десетки места. — Блинд изхлипа. — Както каза Аса, „прилича на порцеланова кукла, разбита в стената“.

— Защо е жив? — глухо попита Козела.

— Той не им трябва, те искат мен... Знаят, че при следващата им среща ще омекне.

Козела се наведе през масата.

— Кои „те“, Блинд? Говори с имена!

— Мухата и Облака.

Козела стана, наля си водка и набра Лазар Лазов. След петнайсетина минути бившият ескадронист потвърди информацията. Когато се върна на масата, Блинд пиеше второ уиски и гледаше тъпо в една точка.

— Излиза, че стрелецът на летището в Атина е бил Мухата?

— Сретен Йосич... нямам друго обяснение.

— Той е в холандски затвор.

— Така е... Дяков, Мухата и Облака откраднаха дрогата на земунци. Сретен дойде да я прибере, ако не нея, паричния й еквивалент. Тримата, в комбина с някои полицаи, го шитнаха на властите и ето ти екстрадиция. Дотук добре, но тигрите на Аркан не са правени в гъз и не оставят предателите ненаказани. Докато Моимир Барич, Легия, Шиптър и другите вършачи са живи, в София ще бъдат на тръни.

Така е, да му ебеш майката! — помисли Козела, но попита:

— Добре, Мухата убива Моимир... Разбирам мотивите. Но защо остави Ася и Васко на мира, щом имат такава нужда да те смачкат?

Блинд вдигна глава.

— Тук е ключът от гардероба, Козел. Нашите играчи имат връзка с измайловците в Москва. Оттам са прихванали Моимир. Разбрали са, че има самолетна резервация за София, а една седмица по-късно — от София за Атина. Решено бе ударът да бъде в края на дестинацията. Убийствата в България станаха прекалено много и МВР, ще не ще, трябва да обяснява на хората кой стои зад касапницата.

— Искаш да кажеш, че Моимир е оставен в София без контрол?

Само да кима ли знае това момче? — изнервен до лудост помисли Козела.

— Появата на Ася и сина ни на летището в Атина е била истински шок за Мухата — тихо каза Блинд. — И всъщност провал. Йозич е в пандиза и е по-малка заплаха за тях от Блинд, който е на свобода и в неизвестност.

— В относителна неизвестност, момче. Щом жена ти е тук, значи и ти си някъде в Гърция или по островите.

— Да, Козел. И със сигурност ме търсят вече.

— Аса твърди, че Мухата и Облака са в София.

— Те да, но бригадите им със сигурност слухтят наоколо. Открит ли ни, и двамата ще се появят по най-бързия начин.

— Ти си неузнаваем.

— Но Ася не е. Намерят ли нея, аз съм лесен... Но ще посегнат и на теб. Ти си най-старата и най-трудната „поръчка“ в България, Козел.

Мълчаха дълго, после старият лъв доля чашите и се облегна на плота. — Какво още не знам за Мухата, Блинд?

— Ироничен прякор. Не кара кавазакито си под двеста километра в час, смята го за обида. Ако ти е приятел, все едно ти е брат, ако ти е враг... — отново мисли дълго. — Сам се увери — перфектен стрелец. Какво друго? Казва се Светослав Йорданов. Женен, с две деца. Беше верен като куче на Деян Дяков...

Козела прекъсна рисуването на този портрет. Образът му беше напълно ясен.

— А за Облака?

— Облакааа — повлече Блинд. — Интелигентен, елегантен. Сигурно има хиляда вратовръзки. Шие си костюмите по поръчка. Прилича на министър. — Блинд отпи дълга глътка, запали цигара. — Облака е човекът, който издава смъртните присъди в България...

— Снимка? — прекъсна го Козела.

— Не, мрази да се снима. Трима от охраната му се грижат за отстраняването на фотографите...

Козела го прекъсна отново.

— Адреси, любими барове, навици?

— Знам всичко и за двамата.

Козела стана.

— Добре, Блинд. Това е достатъчно. Ще се наложи да им идем на гости. Трябва ми един месец, за да подготвя терена.

— Заминаваме за София?

— Естествено, момче. Работа, която не си свършил сам, не е свършена. Или искаш да ги изчакаме тук?

— О, не! Опазил ме господ... Не искам жена ми...

Козела не го дочака да довърши.

— Подготви Ася и чакай иширет. Мохамед не чака планината да отиде при него... Или как беше? Нещо подобно. Готви се, Блинд. Скоро тръгваме.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше неделя, 15 май 2003 година. Коста Македонец и Хакел вече бяха в София. На другата сутрин заминаваха Козела и Блинд.

Флора разбираше всичко, но мълчеше и той ѝ беше благодарен, повече — благоговееше пред нея в тази душна критска вечер.

Вечеряха всички заедно под кедрите, но вече наставаше време един по един да се оттеглят по стаите си. Когато старата отведе Осип да го сложи да спи, Козела попита:

— Искаш ли да кажеш нещо, Флора.

— Върни се, Йон.

— Разбира се, скъпа. Свърша ли си работата, веднага се прибирам.

— Чакам те.

— Знам.

Козела стана.

— Няма да те будя, Флора. Тръгваме по тъмно. — Целуна я дълго и чувствено... Поне така се надяваше, че я е целунал. — Лека нощ, скъпа.

— Лека да е. Йон... Успешна работа в София... И запомни — ако ти не се справиш, аз ще довърша делото ти.

* * *

Тази нощ сънят се появи отново. Детето пресича стръмната улица, автобусът се спуска с трясък по наклона... Очите на ужасения шофьор... Козела скача, прави крачка, две, спъва се в бордюра, но... не посмява да скочи... Стар е, уморен... Вие му се свят. Автобусът профучава и отминава. Козела затваря очи...

Събужда се в море от пот. Скача от леглото и влиза в банята. *Ще спя в самолета* — решава той и запалва цигара. Излиза на терасата. И

в стаята на Блинд свети. *Какъв ли сънен кошмар държи буден този млад убиец?*

Издание:

Христо Калчев. Сънят на уморения лъв

Издателство „Световит“, София, 2003

Оформление: Йови Николов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.